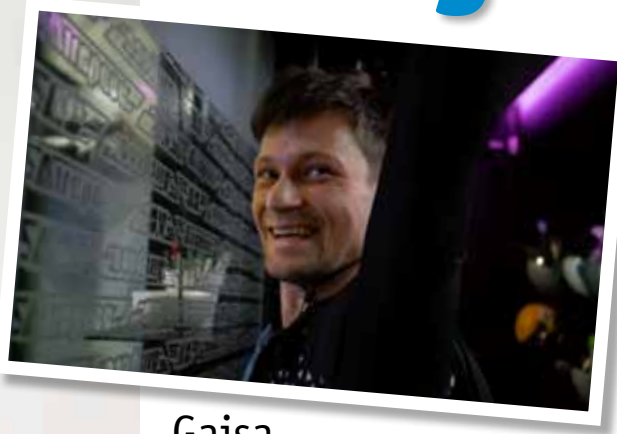

Vinnējis debesu loterijā

Gaisa tuneļu lidošana Latvijā ir viens no skaistākajiem veiksmes stāstiem. TOMS ĪVĀNS pirmoreiz uzlidojis pirms desmit gadiem, pirms četriem kļuvis par pasaules čempionu, labākajos mēnešos nolido 100 stundu un uzskata, ka gaisā ir vieglāk nekā uz zemes.

DEJA VĒJA TUNELĪ

Pasaules vēsturē bija vajadzīgi tūkstošiem gadu, lai cilvēce uzdrošinātos realizēt mūžveco sapni lidot. Cilvēks skatījās debesīs un sapņoja būt brīvs kā putns – viens stihijas varā, viens starp debesīm un zemi, viens ne ar ko nesalīdzināmas brīvības skaujās.

Pirmie lidotāji bija varoņi, avantūristi, sapņotāji, labākie no labākajiem, publikas elki. Viņi uzdrošinājās un bija gatavi riskēt ar dzīvību, jo lidojuma sajūta atsvēra nāves draudus. Pēdējos simts gados, kad cilvēces romantiskais sapnis pārtapis masveida transporta līdzekļos un pārpildītā

debess jumā, lidojuma brīvībai tās pirmatnējā formā ir radies cits iemiesojums. Tehnika šajā gadījumā tikai palīdz – kad vēja tunelis izpūš savu vareno dvesmu, cilvēks atkal iemieso vispatiesāko sapni lidot, to, kas ir bez racionāla iemesla... Visi laimīgie, kas redzējuši latviešus lidojam 2006. gada

FOTO – NO TOMA ĪVĀNA PERSONISKĀ ARHĪVA

Turīnas ziemas olimpiskajās spēlēs vai mūsu valsts legendārajā paviljonā 2010. gada Pasaules EXPO izstādē Šanhajā, apliecinās – šis ir ne tikai elpu aizraujošs, instinktus kairinošs, acis fascinējošs, bet arī visu cilvēcisko būtību augšupceļošs skats. Tik skaisti un iedvesmojoši ir ieraudzīt cilvēku kā brīvu, laimīgu, lidot spējīgu būtni! Emocionālā katarse nodrošināta – to apliecina vēja tuneļu uzvaras gājiens grandiozos brīvdabas un iekštelpu uzvedumos, kur lidošana veido izrādi ar īpašu horeogrāfiju un rada gaisā krāšņās fantāzijas ainas. Tā noteikti ir arī māksla, vienojamies ar Tomu Īvanu, bet sarunu griežam sporta gultnē.

«Pasaules čempionāti vēju tuneļu sportā notiek kopš 2008. gada. Tas ir tehniskais sporta veids, kas ar vairākām disciplinām reģistrēts FAI (*Federation Aeronautique Internationale* jeb Pasaules Gaisa sporta federācija). Mana disciplīna ir tā, kas visvairāk līdzinās mākslai, – brīvais stils. Tas ir izaudzis no akrobātikas, bet ne jau tā šajā sporta veidā ir galvenā. Svarīgākais ir pati lidošana, citādi varētu lēkāt uz batuta vai atsperdēja. Te ir cita stihija. Sacensībās vērtē to, kā sportists savu ķermeni lieto specifiskajās attiecībās ar vēju. Salto var vienkārši mest, bet var arī izlidot. Jā, tā ir horeogrāfija gan tiešā, gan pārnēsātā nozīmē. Ir sacensības, kurās tiešām skan mūzika un numurus palīdz gatavot horeogrāfs. Tad rodas priekšnesums – mūzika kopā ar kustību, kas notiek gaisā. Ļoti skatāms pasākums, ko tomēr ir iespējams novērtēt pēc noteiktiem kritērijiem,» stāsta Toms. Pateicoties lidošanai, viņš sevi uzskata par laimes lutekli. Tomam ir 30 gadu, desmit no tiem pavadīti vēja dejās, kas devuši ne tikai mutiski apliecinātu gandarījumu, bet arī vizuāli tveramu laimīga cilvēka izskatu – runājot acis mirdz, uz lūpām smaids, vārdi plūst brīvi, prieks dzirksteļo visapkārt...

«Šis sporta veids ir jauns, tam pieņēma nākotne. Šobrīd vēl ir tapšanas process, un katrs dalībnieks ieliek savu artavu tā attīstībā. Tāpēc ir tik interesanti ar to nodarboties tieši tagad! Vēja tuneļu lidošanas kā sporta veida pirmsākumi meklējami brīvajā kritienā. Cilvēks tik tikko bija iemācījies pacelties gaisā un lidot ar

lidmašīnu, tikko bija izgudrots izpletis, kad nemierīgais piedzīvojumu gars lika izmēģināt ko jaunu – lēkt ārā no lidmašīnas un krist brīvajā kritienā. Paši pirmie lēca pār malu, krita lejā, izpildīja kustības un tikai pašas beigās atvēra izpletni. Tā tas adrenalīns aizgāja. Kā vispār kāds uzdrošinājās lēkt, tā jau izbaudīja šo kritiena burvību. Izlecot no lidmašīnas, kas atrodas četru kilometru augstumā, brīvajam lidojumam ir viena minūte. Cik tad daudz tik īsā laikā var saprast, izjust un izdarīt? Ļoti maz. Un arī neredz neviens, tikai uzfilmēto. Mūsdienās tā notiek *skydiving* sacensībās. Tad pēc ilgiem, ilgiem gadiem parādījās pirmie vēja tuneļi – tajos turēties gaisā varēja daudz ilgāk un drošāk. Lēcēji, *skaidaiveri*, krīt lejā, mēs ar vēju ceļamies augšā, bet arī mūsu disciplīnā daudz kas ir aizgūts no brīvā kritiena lēcējiem. Patiesībā visi, kas lido tuneļos, lec arī no lidmašīnām. Tas nekas, ka virzieni citi – ķermeņa brīvības sajūta ir līdzīga.»

Jā, ar lidošanu sasirgušie vairs nešķiro – kā lidot savam priekam, taču profesionalitātei ir citi kritēriji. Tomam Īvanam viss sācies vienā mirkli un kļuvis par likteni.

AR SALTO UZ NEIESPĒJAMO MISIJU

«Dzīvoju Vecmilgrāvī, pabeidzu skolu. It kā vēlējos studēt, bet mācību maksa bija jānodrošina pašam, tāpēc stipri pārdomāju – kur, kāpēc, vai ir vērts diploma dēļ kaut kur atsēdēt ar piespiešanos vai tomēr darīt to, kas pašam patīk? Darīju dažādus darbiņus, strādāju par pavāru, kad pēkšņi portālā *prakse.lv* ieraudzīju sludinājumu: «Gribi apceļot visu pasauli? Lido vēja tunelī – tev būs sapņu darbs, par kuru vēl maksās...» Tā vai līdzīgi 2011. gadā *Aerodium* meklēja sev jaunu maiņu – instruktorus.»

Toms pieteicies un no netapuša studenta kļuvis par sava unikālā ceļa gājēju, kas aizvedis nekad iepriekš nesapņotos augstumos, tālumos un attiecībās. Toms atzīst, ka šis laiks ir pagājis kā viens gads – tik skaisti, intensīvi, piepildīti.

«Toreiz uzķēros uz vārda *ceļot*, par lidošanu vēl nebija nekādas nojēgas. Tagad darbā palieku drīzāk lidošanas pēc, jo ceļojumus vairs nevaru

saskaitīt... Atlase gan bija liela. Manā konkursa reizē bija pieteicies 300 pretendenti, pieņēma septiņus. Otrajā atlases kārtā bijām palikuši 50. Katram vajadzēja sevi pēc iespējas labāk vai gudrāk prezentēt. Klausījos, kādi visi ir gudrinieki, skolās mācījušies, arī lidošanas profesionāļi... Sapratu, ka man te nez vai atradīsies vieta, tāpēc intervijas vidū, kad nezināju atbildi, vienkārši uzmetu salto. Ivars uzreiz pateica – šis mums derēs! Prasīja, vai esmu bērniībā skrūvējis mopēdu... Jā, protams! Tā no 20 gadu vecuma sākās mans lidojums, ko ne-nožēloju ne mirkli.»

Un, kāpēc lai to darītu, ja paša izaugsmei un priekam ir vēl kāds īpašs, reti piedzīvots un brīnišķīgs bonuss – šī ir joma, kurā latvieši ir pasaules avangardā! Kopš Ivars Beitāns uzdrošinājās pārvarēt mazas zemes nācijai piemītošo mazvērtības kompleksu, kopš izgāja pasaulē ar *Aerodium* un aizstāvēja to no necienīgas tiesvedības pašu zemē, kopš Siguldas vēja tunelis izloloja azartisku lidotāju plejādi, bez liekas kautrēšanās varam teikt – esam vieni no labākajiem vēju tuneļu lidotājiem pasaulē un unikāli savā stilā.

«Kad pasaulē parādījās iespēja trenēties vēja tuneļos – stundu vai vairāk –, tas bija nebijis izrāviens brīvajam lidojumam. Līmenis strauji attīstījās, es teiktu – uzšāvās kosmosā, salīdzinot ar iepriekšējo. Ivars Beitāns atveda tuneli uz Latviju, un mēs kļuvām par vieniņiem no pirmajiem pasaulē – varējām trenēties, augt, būt pasaules avangardā. Būtiski, ka darījām to atvērtā tunelī, nevis slēgtā, tas deva citādu lidošanas stilu. Pasaules mērogā mums nav nekādu mazvērtības kompleksu. Šī ir retā joma, kurā mēs mācām pasauli. Esam desmit pilnas slodzes instruktori, bet vēl kādi 20 ir gatavi pieslēgties uz sacensībām vai šoviem. Tā visa ir *Aerodium* skola, visi savējie. Kopš pievienojos šai lidošanas brālībai, nekas nav neiespējams. Piemēram, zvana no *Warner Brothers* un saka: Toms Krūzs jūs aicina uz Angliju, vēlas, lai tieši jūs apmācāt viņu lidot! Labi, ko vajag, vajag. Tas bija filmai *Neiespējamā misija*. Dzīvojām tur veselu gadu, mūs uzņēma ar īpašu cieņu, kā neaizstājamus speciālistus. Vadāja ar limuzīniem,

izmitināja augstas klases apartamentos, nodrošināja personisko frizieri no Itālijas, kas katru rītu piepuocēja... Patīkami, ka mūsu darbu novērtē! Dzīvojam mazpilsētā blakus Londonai un satikām citus latviešus, kas ravēja, plāva, krāva... Tās it kā bija divas dažādas pasaules. Saskrējāmie veikalā, viņi no darba savās drēbēs, mēs uz darbu savos kostīmos. Runājāmie, viņi priecājās līdz ar mums, saprata, ka var būt arī otrādi. Nevis mums jāmeklē darbs svešā zemē, jo citādi nav iespējams nopelnīt iztikai, bet viņiem vajag mūs! Un mūsu profesionalitāte tiek novērtēta tik augstu, ka mūs aicina atkal un atkal, no viena pie nākamā. Novērtējums no visām pusēm ir patīkams. Cerams, ka tādu uzņēmumu būs vairāk. Mēs nevaram pacelt lielās industrijas, bet varam darīt ko unikālu un ar to iziet pasaulē – kā to izdarīja *Aerodium*.

Toms, protams, ir gan uzņēmuma, gan Latvijas patriots, tāpēc rūgtumu raisošajās detaļās neieslīgst. Pēc tam, kad bija spoži startējis Šanhajā, veidojies valsts tēlu, kad Latvijas paviljons bija kļuvis par vienu no augstāk vērtētajiem un neaizmirstamākajiem pasaulē, tā pati valsts Latvijas Investīciju aģentūras personā uzsāka skaļu tiesvedību, kas ilga līdz pat 2018. gadam. LIAA no *Aerodium* par labi paveiktu darbu vēlējas piedzīt 2 miljonus eiro, ko gala rezultātā noraidīja gan Vidzemes apgabaltiesa, gan Augstākās tiesas civillietu departaments – safabricētā krimināllieta beidzās ar LIAA kaunpilnu zaudējumu.

«Knābāja, bet tas jau ir aizmirsts stāsts. Kad sāku strādāt, tad gan tiesvedība ar LIAA skanēja skaļi un skandalozi. Bija visādi trauksmes zvani, signāli, ņemšanās ar dokumentiem, draudi. Bija cilvēki, kas gribēja starpniecības naudu par neko. Ja Ivars būtu spiedienam ļāvis, zaudētu visu paša ieguldīto un arī projektu nepabeigtu. Varbūt kāds Latvijā būtu priecīgs savus 10 % dabūt, bet pasaules mērogā tas noteikti būtu zaudējums. Bet viņš izturēja! Kā ir, tā ir jāizdzīvo, bet nevar teikt, ka būtu slikti. Jo citās valstīs ir savas problēmas, ne mazākas. Izraēlā birokrācija vēl sarežģītāka, Ķīnā citas problēmas, Krievija, lūk, pavisam atmesta atpakaļ. Nedrīkst sūdzēties.

Latvija man liekas laba augsne. Ja cilvēks grib darīt, tad var saņemties un paveikt iecerēto. Mums ir labi cilvēku resursi. Gudri un atbildīgi, kas ir ļoti svarīgi un pasaulē arvien retāk sastopami.»

TREIŅŠ, MĀCOT CITUS

Taču, lai tiktu līdz pasaules ceļiem un sporta lauriem, vispirms ir jāveic mājas darbs – jātrenējas. Skeptiski bilstu, ka katram lauku puikam vai pilsētas censonim tik ekskluzīvs pasākums nav pieejams, taču Toma pozitīvisms nav satricināms. Viņš uzskata, ka viss ir iespējams!

Pasaules mērogā mums nav nekādu mazvērtības kompleksu. Šī ir retā joma, kurā mēs mācām pasauli.

«Ir divi ceļi, kā nokļūt līdz sacensībām, – vai nu bērnam ir vecāki, kas var izklāt finansiālu paklāju līdz uzvarai, vai arī pašam jāšāk strādāt šajā jomā un paralēli jātrenējas. Latvijā tunelis ir Siguldā, citi tuvākie – Varšavā, Helsinkos, Sanktpēterburgā, Eiropā kopumā to pietiek. Sportā uzvar stiprākais, tas ir godīgi. Lai to sasniegtu, ir jātrenējas, jo vislabākie lidotāji ir tie, kas visvairāk strādā. Kā es trenējos? Labākais veids, kā trenēties pašam, ir mācīt citus! Visi latvieši, kas piedalās sacensībās, ir instruktori. Mēs ļoti daudz strādājām, piedalījāmie šovos citur pasaulē. Pirmajā Pasaules čempionātā piedalījāmie tikai 2016. gadā, toreiz Varšavā ieguva 7. vietu. Taču mūs pamanīja! Mēs

trenējamies atvērtos, citi – slēgtos tuneļos, tāpēc mūsu stils ir unikāls, izraisījām pamatīgu interesi. Izdevās parādīt tik labu lidošanas veidu, ka citi lidotāji sāka aicināt mūs vadīt viņu lidošanas nometnes. Sanāk divi vienā: vadu nometnes, trenēju viņus, bet mans līmenis arī pieaug – esmu tunelī iekšā dubultu laiku! Lidmašīnu pilotiem ir līdzīgi. Vispirms sevi jāpierāda, un tad ir iespēja strādājot pilnveidoties vēl un vēl. Domāju, ka tas ir mūsu ceļš, un ceru redzēt daudz jaunu latviešu lidotāju.»

Par metodes auglīgumu liecina fakts, ka nākamajā Pasaules čempionātā Bahreinā 2018. gadā Toms Īvāns ieguva 1. vietu, bet pirms diviem mēnešiem Pasaules kausa izcīņā Beļģijā izcīnīja bronzas medaļas. Pēc tam uzreiz sekoja piedāvājums apmācīt sportistus Izraēlā, kas arī tika veikts.

«Pasaules čempionātā un kausā ir gan individuālas, gan grupas jeb dinamiskas disciplīnas, kur lido pa divi vai pa četri. Latvija maza, visi lidotāji citu pazīst. Nav bijusi situācija, ka uz Pasaules čempionātu pieteiktos vairāk, nekā drīkst, – četras komandas katrā disciplīnā vai Pasaules kausā – divas. Mēs visi, kas gribam un spējam, arī tiekam. Citās valstīs konkurence ir daudz lielāka. ASV atlase ir milzīga, katrā štatā tunelis...»

Jā, mazai valstij ir savas priekšrocības, bet kā ir ar vecumu un dzimumu? Kas un kā sacenšas? Lai arī lidojumā, visi taču nav vienādi... Vai tiešām lidot var jau no trīs gadu vecuma?

«Jā, bērni *ķer* ātri – viņiem nav bail un patīk eksperimentēt. Puikām un meitenēm patīk vienādi, ja vien vecāki atbalsta. Bērniem nav domāšanas bloku. Viņi mācās ātri, jo galvā nav iepriekšējās sistēmas. Tas rada sportam nākotni. Starptautiskais nolikums izdala tikai divas vecuma grupas – juniori līdz 14 gadu vecumam un *open* jeb visu vecumu pieaugušie. Dalībnieku skaitam ir tendence pieaugt, jo pasaulē vēja tuneļu kļūst arvien vairāk. Tradicionāli vispēcīgākie lidotāji nāk no Francijas, Vācijas, Krievijas, un Latvija šajā galvgalī ir līdzvērtīga. Tagad drīz sasparosies arī aziātu sportisti, jo viņi beidzamajos piecos gados ir sabūvējuši daudz tuneļu un arī veikuši apmācības. Jā, Ķīnā esmu bijis vairākkārt, vienreiz dzīvoju

zvans, un pēc pāris dienām jau sēdi Peru pludmalē un brīnies, kā dzīvē tā vispār var notikt, un izrādās, ka tieši tavējā!»

NAUDA ATVILKTNĒ UN PARBAUDE AR ZIRGU

Lai veiksmes stāsts būtu pil-

astopus mēnešus, pat nedaudz centos runāt. Neteikšu, ka sanāca, lidot mācīju kā parasti – angļiski. Nevienā valstī ar to nav problēmu, ja kādam vajag mūsu apmācību, tulku nodrošina pasūtītājs.»

Taujāts par vecuma cenzu, Toms atzīst, ka oficiāli noteikts tas neesot. Sava prieka pēc lidot var katrs, kas kustas, sacensībām ir jāiziet atlase, bet instruktoru darbs jau ir profesionāļu līmenis.

«Tunelis ir vējš, tas nav traumatisk. Desmit gadus neesmu guvis nevienu savainojumu, jo nav kontakta ar cietu virsmu. Uzmanīgam gan ir jābūt, jājūt sevi. Lidojot tiek izmantots viss ķermenis, nevienā vietā nav pārāk liela noslodze – tas ir labi! Viegla sajūta. Bet līdz tai ir jātiec, treniņi uz zemes ir gana smagi. Reiz Francijā trenēju jaunos instruktorus. Viņiem prasības ir augstas – vajadzīgs fiziskais spēks un veiklība, tāpēc parasti visi arī gados ir jauni. Apmācības ir visai skarbas, jāpārbauda, vai pretendenti tiešām tiks galā arī ar ārkārtas situācijām, tāpēc dzenājam nopietni. Apmācību beigās viens topošais instruktors pačukstēja par otru – mazliet saudzīgāk ar viņu, kā nekā 54 gadi... Vizuāli es nekad to nepateiktu. Turklāt viņš visu mūžu bija nostrādājis bankā un izlēmis kardināli mainīt savu dzīvi. Jā, viņš apmācību izgāja! Tā es mācu citus un mācos pats. Apvienoju *Aerodium* projektus ar individuāliem. Uzņēmumam esmu dziļi pateicīgs, neraujos prom. Kur vēl ar filmu zvaigznēm strādāsi? Vai Saūda Arābijā nolidosi šovu kamieļu skaituma konkursā? Viss notiek ātri. Ir zvans, sakravā somu, lec lidmašīnā un lido! Pārsteigumi cits pēc cita. Atkal

nāgs, jāatklāj arī Toma lidojošā ģimene un tās pirmais randiņš. Jā, kurus gan bērnus lai instruktors būtu izludinājis trīs gadu vecumā, ja ne savējos? Kā dēls, tā meita turpina lidojošās ģimenes tradīcijas, kurās lido arī Toma sieva Veronika.

«Veroniku satiku pļavā uz zirga – viņas aizraušanās bija jāšanas sports. Viņa piedāvāja man izjāt, to es arī izdarīju. Teicu – nu, tagad braucam izlēkt no lidmašīnas! Viņa smejas, ka nebija jau variantu, esot palicis skumīgi skatīties, kā citi lec, bet viņai jāgaida... Tad arī izlēcām – tandēmā. Sanāca tāda abpusēja pārbaude. Vēlāk viņai arī iepatikās lidot un *Aerodium* strādājām abi. Kad pieteicās meita, mans tētis teica – tikai neapstājies! Nedomā, ka ģimene pārvelk svītru sapņiem, ka jāsāk dzīvot *normāla* dzīve. Tieši otrādi – iesaisti viņus arī! Lai aug tajā visā... Tā arī kopā ejam pa dzīvi un lidojam.»

Nemaz nebrīnos, ka viedais tēvs izrādās pats izbaudījis lidošanas pozitīvo atkarību. Kad Toms bijis pavisam mazs, viņa tēvs aizrāvēs ar tikko Latvijā atvesto paraplānu sportu. Tēvs mācījies lidot ar paraplāniem, mazais Toms arī ļoti gribējis pacelties gaisā, bet svars vēl bijis pārāk mazs. Tēva vēlmi lidot dēls īstenojis nedaudz citā veidā, bet vēja stihija palikusi nemainīga.

«Tēvs kopā ar draugiem bija vieni no pirmajiem. Viņu dibinātais *Adrenalīns* tagad gadu uz priekšu ir aizņemts. Reiz Peru pamēģināju lidot ar paraplānu, bet šajā pavasarī ļoti sagriebējās tepat. Tēva draugs Mihails Vavilovs teica – brauc pie manis uz Rēzekni, lidosim! Tā divas nedēļas visi pa Latgales pakalniem nodzīvojām, pēc

tam Jūrkalnē ķērām dinamisko vēju. Jā, tikai pa gaisu! Kad esi ar to saslīmis, citādi nesanāk.»

Toms atklāj, ka meita pirmo soli spērusi Ķīnā, kurp līdz ar vecākiem nokļuvusi divu mēnešu vecumā. Tā bijusi kungfu pilsēta Šaoliņā, kur latvieši ne tikai apmācīja kungfu meistarus lidot, bet arī uzbūvēja viņiem vēja tuneli kalna galā. Arī šis projekts apzīmējams ar skanīgo vārdu *unikāls* un liek priecāties par tautiešu panākumiem.

«Tā ir dāvana. Man ir paveicies dzīvē, jūtos, kā loterijā vinnējis. Ir iespēja ceļot, iespēja bērnus izludināt. Neesmu saskaitījis, cik valstis esam apceļojuši kopā, kur esmu bijis viens. Katrā valstī ir sava naudiņa, visu sīknaudu nesanāk iztērēt, tāpēc moneņas krājas. Jau vesela atvilktne pilna! Tad arī smejos, ka vecumdienās to nāksies pārskaitīt, lai saprastu, cik valstīs īsti esmu bijis. Vai tiešām izklausās pēc Leiputrijas? Ir jau arī savi grūtīti periodi. Pandēmija? Divējādi. No vienas puses, tas bija trieciens. Festivāli, masu pasākumi – viss aizvērās. No otras – es to izbaudīju. Sacensības un trakais apkārt braukšanas ritms tomēr izsūc, zūd azarts. Lai varētu atdot, enerģija ir arī jāuzņem. Pats apstāties nevaru. Pandēmija bija dāvana apstāties un ieelpot.»

Tagad, kad ir izelpots un enerģija uzkrāta, atkal var doties ceļā. «Kur aicinās, tur lidošu!» Toms ir gatavībā. Viens no tuneliem, kur gribētos pabūt, tagad ir atklāts Šanhajā – pilsētā, kur tik pādroši un pārliecinoši 2010. gadā uzlidoja latvieši.

«Šanhajas Disnejlendā uzstādīts atvērtais tunelis, kas atrodas telpās – tēātrī. Tas ir iebūvēts skatuvē. Izmaksāja miljonu miljonus. Milzīgā teātrī milzīgs tunelis, kur mākslinieki lido bez nekāda cita nodrošinājuma. Bez vadiem, trosēm – pa istam. *Disney* kompānijas ideja – lai izrādes laikā sākas liela viesuļvētra ar istu vēju un visiem gaismas efektiem. Kā tornādo, kad viss sprāgst pa malām, iet gaisā. Tunelī vējš – 240 kilometru stundā. Un pēkšņi cilvēki lido gaisā...»

Jā, to es ļoti gribētu piedzīvot vēlreiz – redzēt, ko iespēj cilvēka ķermenis, gars, fantāzija, griba un augšupceļošais iekšējais spēks. Latvieši, uzlidojiet Šanhajā vēlreiz! ■